

a bukfenc. Krudy Gyula legszenzációsabb regénye. — egy fiatal leányról, aki nagyanyja házában nő fel. Ebben a híres házban Pest előkelő gavallériái fordulnak meg, elegáns urak, akik nem vetik meg a jókedvet és a könnyűvérű nőket. A maga nemében páratlan a vidámság tanyájának lefestése, ahol a jókedvű és gyöngye erkölcsű asszonyok élnek lepke-óráikat. Ennek a háznak padlás-

szobájából kerül Gyöngyvirág a színiiskolába, a furcsa és félig züllött férfiak és nők közül pedig annak a férfinak az oldalára, aki mellett megéli az életboldogságát. Senki sem tudja letenni ezt a nagyszerű regényt, míg végig nem olvasta. A könyv a Kultura Könyvkiadó Részvénytársaság kiadása. Kapható Várnay L. könyvkereskedésében.

Hogy történt a Makkos-erdő kiirtása.

— Indítvány a károsodás megállapítására és szigorú vizsgálat lefolytatására. —

(Saját tudósítónktól.) Amint arról már beszámolt a *Delmagyarország*, ma ordító ketlenség fogadja azokat, akik a Makkos-erdőbe vetődnek. Az erdő nincs, elpusztult, ellopták. Tíz-husz méternyire állnak a fák egymástól, — ott, ahol egyáltalán van fa. Kipusztították, ellopták és ami legföhláborítóbb az ügyben, az, hogy nem a legszegényebb néposztály volt a tolvaj — bár az is kivette részét alaposan az erdőirtásból — hanem voltak közöttük háztulajdonosok is. És nem tüzelőnek lopták el az erdőt, hanem szerszámfának és eladták a fát drága pénzért.

A föhláborító és botrányos ügy azonban korántsem fog olyan könnyen elsimulni, mint azt hiszik. Egyik törvényhatósági bizottsági tag, aki ismeri a Makkos-erdő kipusztításának történetét, indítványt nyújt be a legközelebbi időben a közgyűléshez. Az indítvány javasolja a közgyűlésnek, hogy a törvényhatóság tagjából alakult öttagú vizsgálóbizottságot alakítsanak annak megállapítására, hogy milyen összegű a Makkos-erdő kiirtása következtében a város károsodása és kinek, vagy kiknek mulasztása okozta, hogy az erdő ilyen nagymérvű kiirtása bekövetkezhetett. A vizsgálat különösen erélyes lefolytatását kéri az indítvány a közvetlen erdőfelügyeletre hivatott emberekkel szemben.

Elmondja ezután az indítvány, hogy tudomása szerint a katonai rendőrség közbelepett ugyan, de ekkor már annyira mindennapos, szinte megszokott volt az erdő fájának tolvajlása, hogy a katonai rendőrök valóságban tehetetlenek voltak a tolvajok tömegeivel szemben. Ha a katonai rendőrök szóltak a tolvajoknak, azok ezt felelték:

sebb megjegyzést, mert apa felcsattant:

— Az ő nevét így ne vegye többet a szája! . . . Nem tűröm az ilyen istenkáromlást! Anya nem felelt, csak elfehéredett és kiment a szobából.

Nem tudom, miért, nem szeretem a második anyámat. Az első jobb is szebb is volt; engem sokkal jobban szeretett. Még ma is sokszor siratom és könnybe lábadó szemekkel, áhítatosan csókolom meg az imakönyvét esténként. Ha vele álmodok, mináig nagyon boldog vagyok, csak amikor felébredek, kell újra sirnom. Akkor még jobban vágyom utána; istenem, olyan máskepe volt minden, amíg ő élt! . . .

Megfogadom a második anyám tanácsát és írok az édesanyámról. A főtisztelendő ur azt mondta az iskolában, már történtek olyan csodák, hogy aki nagyon vágyott az édesanyja után, annak visszatért halottaitól. Hátha ő is visszajön; én biztosan tudom, már szeretne látni, nagyon. Istene, hiszen olyan régen volt, hogy elment és nem láttuk egymást!

Azt hiszem, nincs szebb dolog a földön az emlékezésnél. Az emlékekben szebbnek látom a dolgokat, mint láttam, amikor megtörtént. Apa is mondta, hogy bizonyos idő és térbeli távolság kell hozzá, hogy az ember felfoghassa valaminek a szépségét és a jelentőségét. Így csiszolódik, tisztul és öröm és fájdalom kristályosabbá válik benne. Ha emlékezem, mintha imádkoznék és szép nagyon imádkozni ahhoz, ami már távol áll tőlünk. Így nem tudunk rosszszak lenni hozzá. Délutánonként ezután imádkozni fogok az édesanyámhoz.

— Nézze kérem, odahaza nincs mivel futni. Ha fakeskedésbe megyünk, azt mondják, nincs fa, mert elfogyott. Különben is csak 25 kilót kapunk hetenkint. Hát mit csináljon a szegény ember? Elmegy lopni oda, ahol van.

A nép maga nem is tekintette a Makkos-erdő megritkítását lopásnak, csak jogos önséglynak, mert szélteben hallani lehetett, hogy a fakeskedésekben nincs fa, vagy, ha van, az olyan borzalmasan drága, hogy a szegény ember nem képes megfizetni. Hiszen azt, aki végszükségben lop, még a bíróság sem bünteti. Megtörtént, hogy dr. Orkonyi Ede kuriai bíró, a fiatakoruak felügyelő hatóságának elnöke egy ízben személyesen figyelmeztetett többeket a tolvajlás esetleges következményeire, miután látta, hogy a lopásban a fiatakoruak is nagyban segédkeznek. Több szülő erre válaszával védelmére kelt a megtévedt fiataloknak és kevés híjja, hogy Orkonyi Edének kellemetlensége nem származott a jóakarattól.

Mikor már az erdőirtás befejezéséhez közeledett, Somlyódy István táblabíró javasolta a városi tanácsnak, hogy a szegényebb embereket lássa el a város tüzelőanyaggal, önköltségi árban s így igyekezzék az erdőirtásnak véget vetni. Az ügy a városi főkeresztnek egy, ugyancsak az erdőirtásra vonatkozó jelentésé-

KORZÓ-MOZIR.-I.

TELEFON:
11-85.

Igazgató:
VAS SANDOR

TELEFON:
11-85.

Hétfőn február 18-án.

Burián Károly

cs. és kir. kamara énekes

HANGVERSENYE.

Kezdeté 8 órakor.

Helyárak 12. 10. 6 és 4 K.

vel tanácsülés elé is került, de — pörög — Somlyódy István indítványára, miután az nem a tanács bölcsességéből került ki, nem is hoztak határozatot.

Az indítványt minden valószínűség szerint még a februári közgyűlés fogja tárgyalni.

HIREK

Péter bácsi öngyilkos akart lenni

Riportot kellene írnom egy kedves, öreg urról, aki szombaton délelőtt felvágta az ereit és csodálatos megadással várta a halált. . . Riportot, amelynek szenzációja van s amarral elhalad, mindenütt a kíváncsiságot váltja ki az emberekből: miért tette? . . . talán valami különös ok játszott bele a tragikus elhatározásba? . . . Pénz, vagy leány? . . . Partiműs levélke, csillogó szempár, süttő ajkaknak édes forró lehelete, vágya, vallomása? . . .

Nem írok riportot, csak elégikus sorokat a szép, kékszemű öreg urról, *Ungvári Péter*-ről, akinek fehér a bajusza, fehér a szakállja, fehér a lelke s az évek, melyek nyolcvankétszer váltották egymást, szintén fehérek és szeplőtlenek, mert rajtuk a fáradhatatlan munkának, a tisztességes életnek ezüstpatinája csillog s aki ma délelőtt, amikor az öreg kukuk-óra mutatója elérkezett a tízhez, bement a műtermébe, ahol nemrég még az élet virulásában, az öreg kor visszamosolygó pajkosságával játszadozott tarka papagájával és egyre tanította a károgó, rikoltó madarat: jó reggelt . . . Péter, jó reggelt . . . Péter, Péter . . . meg más efélékre . . . s most ezen a délelőtti 10 órán magára zárta a csipkefüggönyös üvegajtót és oda ment a szerszámaihoz, amelyek hosszú, hosszú éveken át hűséges társai voltak a kékszemű, fehérszakállú öreg urnak, megszerezték neki a nevet, tisztességet és boldog ekszisztenciát, azután nézte őket, sokáig nézte, talán negyed óráig, talán félórát s egyszerre csak kiválasztotta közülük a legjobbat, a legélesebbet, a legbiztosabbat s ezzel . . . óh . . . a tekintete most megakadt a csipkefüggönyön, ahol egy szelíd, bájos matróna alakját vélte látni, akitől most egy szeretett volna elbucszni:

— Emmi, édes jó Emmi, bocsás meg nekem, látod, már el kell mennem, itt hagylak bus özvegyiségben téged, kit egy emberöltőn át szeretve gondoztalak, akit most úgy kell letépni erőszakkal, fájdalommal a szívemről, óh bocsás meg nekem, a te hűséges Péterednek, aki nagyon szeret ma is és nem tetőd, hanem a fájdalomtól és az álmatlan, gyötrő éjszákától menekül most . . .

És amint visszakerültek a fáradt, kék szemek az ajtó irányából, már munkában volt a kés, már felvágta a petyhüdt kék erőt s a vékony csatornán már jött, esurgott a szép, piros vér . . . Csurgott és töcsát gyarapított a parketten.

Igy várta a halált szép esőndes lemondással a kedves öreg ur, akinek fehér szakállja lasean, alig észrevehetően mozgott, amíg bucsuként mormogta: hűséges, kialudni készülő beteg szíve:

— Emmi, Isten veled . . .

Valahol ajtócsapás hallatszott . . . Mint ha a szél vágta volna be az üvegajtót. Egy család törtetett be a matrónához. Eliskoltotta magát:

— Istene, a doktor ur!

A matróna reszkettett . . . elhalványult és tipegve ment a rendelő-szoba felé, ott mellé tette a kis kezét és zokogva mondta:

— Péter, Péter . . . mit tettél?

A fehérlelkű öreg ur még felkapta bágyadt szempilláit, a vérre, a távozó, erőteljes életre mutatott a parketten s aztán szelíden bólogatta ősz fejét:

— Ez a vér, ez a küzdés jutalma.